

"Anuncieu a tothom l'Evangeli"

Paraules del Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach a la Trobada Diocesana

Us he convocat aquest matí per fer junts una avaluació de l'aplicació del Pla Pastoral "Enviats per donar fruit" que hem anat aplicant durant tres anys. Desitjo agrair-vos la vostra participació en aquesta trobada i també el treball que tots vosaltres i moltíssims més heu anat realitzant en l'aplicació del Pla Pastoral que avui donem pràcticament per finalitzat.

En dir-vos que el donem per finalitzat no significa que el contingut dels tres objectius de l'esmentat Pla Pastoral ja es poden donar per assolits plenament i arreu de la diòcesi. Haurem de continuar treballant per a les preparacions i celebracions de l'Eucaristia dominicals, en l'atenció pastoral de matrimonis famílies i en la transmissió de la fe als joves i la seva participació en les comunitats cristianes. Són objectius perennes aquí i arreu.

Les vostres respostes al qüestionari que us vaig lliurar han permès fer una avaluació del treball realitzat i del vostre parer sobre aquest Pla Pastoral. N'hem vist una presentació sintètica en el DVD que acabem de veure. Com heu vist ha estat una síntesi del que heu exposat en les vostres respostes. Tanmateix penso que l'avaluació és molt positiva, havent ajudat el Pla Pastoral a revifar la consciència de pertànyer tots a una Església diocesana, a reflexionar sobre la realitat dels tres objectius i plantejar-se què es podia fer per assolir-los, a programar accions a diferents nivells, etc. Puc dir que, en general, s'ha treballat força en les realitats territorials i funcionals de l'arxidiòcesi. Donem-ne gràcies a Déu i us ho agraeixo ben cordialment.

A la llum dels suggeriments que heu fet sobre continguts del nou Pla Pastoral diocesà, el Consell Episcopal hem preparat l'esperit i els objectius d'aquest nou Pla que em plau de presentar-vos. Aquest nou Pla Pastoral l'hem intitulat "Anuncieu a tothom l'Evangeli". Us puc dir que el Consell Episcopal ha tingut l'actitud de respectar molt el que havíeu suggerit, molt més atès que hi ha hagut una gran coincidència en la proposta d'objectius pastorals.

Considerem que abans de parlar d'objectius pastorals i d'accions per tal d'assolir els objectius, cal que hi hagi en tots els que treballaran el Pla Pastoral un mateix esperit. És la motivació de fons i l'actitud constant que ha de presidir el nostre treball pastoral d'aplicació del Pla i de totes i cadascuna de les actuacions eclesials personals i comunitàries.

Recordareu que vaig fer diverses consultes als preveres, al Consell pastoral diocesà i al Consell Presbiteral i a la reunió dels arxiprestos sobre la conveniència de celebrar una missió d'evangelització per a les grans ciutats. El resultat general fou que més que fer una celebració puntual evangelitzadora, calia que tota la pastoral diocesana sigui evangelitzadora i missionera.

I si és veritat que sempre la pastoral ha de ser evangelitzadora, avui encara és més necessari i urgent, atesa la realitat religiosa del nostre occident europeu i de casa nostra. Els bisbes de Catalunya recentment hem dit que la nostra societat es va situant globalment fora de la vida de l'Església i, també, en formes i graus diversos, de la fe de Jesucrist. Estem davant d'un allunyament cada vegada més radical de la fe i de l'antropologia cristiana. Ens cal a tots assumir plenament que la nostra situació és de missió (cf. *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, Barcelona 2007) . Hem de sortir per anunciar Jesucrist arreu i a totes les persones es trobin on sigui. No podem oblidar el que ens ha dit Benet XVI en la seva primera encíclica, que "no és començar a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea,

sinó per la trobada amb una Persona que dóna un nou horitzó a la vida" (*Déu és amor*, 1). Aquesta Persona és Jesucrist.

Ens cal prendre encara més consciència que, com deia Pau VI, el deure d'evangelitzar tots els homes constitueix la missió essencial de l'Església. Evangelitzar, és, en efecte, la gràcia i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. L'Església existeix per a evangelitzar (cf. *Evangelii nuntiandi*, 14).

Tots som responsables de l'evangelització, és a dir, d'anunciar Jesucrist als homes i dones que ens envolten. I això s'ha de fer amb el testimoniatge de la vida, però també amb l'anunci explícit del Senyor, únic Salvador. D'això en tenim experiència tots, tanmateix ens costa l'anunci. I és absolutament necessari i avui urgent. Pau VI, parlant d'evangelització, ha dit que "la bona nova proclamada pel testimoniatge de vida haurà de ser, tard o d'hora, proclamada per la paraula de vida. No hi ha veritable evangelització mentre no s'anuncii el nom, la doctrina, la vida, les promeses, el regne, el misteri de Jesús de Natzaret, Fill de Déu" (*Ibid.*, 22).

El Concili Provincial Tarraconense celebrat l'any 1995 que es va preguntar "Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?", tingué la finalitat de com evangelitzar la nostra societat. Per això, en el prefaci de les Resolucions del Concili es diu que "L'Església té la missió d'anunciar Jesucrist a tots els homes sense cap coacció mundana, de comunicar als creients la vida divina per la gràcia de l'Esperit Sant en els sacraments i d'ajudar els fidels a viure la fe i l'amor".

En l'Any Paulí que celebrem amb motiu del bimil·lenari del naixement de l'apòstol dels gentils, venen a la nostra memòria aquestes paraules de Pau en la seva primera carta als corintis: "Predicar l'Evangelí no és per a mi cap motiu de glòria; és més aviat un deure que em pertoca: i ai de mi si no predico l'Evangelí" (1 Co 9, 16). Pau evangelitzà i nosaltres hem d'evangelitzar, perquè com deia Joan Pau II, "la missió de Crist Redemptor, confiada a l'Església, és encara molt lluny d'acomplir-se" (*Redemptoris missio*, 1). La Bíblia està plena de crides a "no callar", a "cridar amb força", a "anunciar la Paraula de Déu en el moment oportú i inoportú", a ser guardians que trenquin el silenci de la indiferència religiosa.

Hem de ser ben sincers i objectius. Ens cal a tots assumir plenament que la nostra situació, en aquest començament de segle XXI, és de missió. I ho hem d'assumir amb coratge. No tinguem por de la molta feina que tenim per evangelitzar i per fer-la degudament. Portem el tresor de la fe en vasos de terrissa (cf. 2 Co 4,7), però ressona a nosaltres la Bona Nova de la Salvació. Anunciem amb joia i convicció Jesucrist! Tinguem coratge missioner per tal de lliurar-nos a l'objectiu de la nova evangelització i a deixar-nos evangelitzar més plenament també nosaltres.

Ja que estimem molt a tots els germans, els homes i dones que ens envolten, desitgem oferir-los-hi el millor que tenim per tal que la nostra joia i la nostra felicitat sigui també la seva. Desitgem anunciar-los-hi Jesucrist, Déu i home, únic Salvador.

Benet XVI, en la seva homilia de l'inici del seu pontificat, posa en relleu que molts problemes que es pateixen en aquest moment tenen la seva arrel en el buit d'interioritat i de transcendència que ens envaeix: "La Santa inquietud de Crist ha d'animar el pastor: no és indiferent per a ell que moltes persones vagin errants pel desert. I hi ha moltes formes de desert: el desert de la *pobresa*, el desert de la *fam* i de la *set*, el desert de l'*abandó*, de la *soledat*, de l'*amor romput*. Existeix també el desert de l'*obscuritat de Déu*, del buit de les ànimes que ja no tenen consciència de la dignitat de l'home. Els deserts exteriors s'han multiplicat en el món, perquè s'han estès els deserts interiors. Per això els tresors de la terra ja no estan al servei del cultiu del jardí de Déu, en el que tots puguin viure, sinó subjugats al poder de

l'exploració i la destrucció. L'Església en el seu conjunt, com també els seus Pastors, ha de posar-se en camí com Crist, per tal de rescatar els homes del desert i conduir-los al lloc de la vida, vers l'amistat amb el Fill de Déu, vers Aquell que ens dóna la vida i la vida en plenitud".

Per això volem batejar el nou Pla Pastoral amb aquestes paraules de Jesús que ens dirigeix a tots els membres de l'Església: "Anuncieu a tothom l'Evangelí" (Mc 16, 15). El Senyor ha tingut la iniciativa en escollir-vos i ho ha fet per enviar-vos arreu per donar fruit. Amb aquest esperit hem de treballar el nou Pla Pastoral i desitgem que els fruits que haurem de donar estiguin animats i inspirats per l'anunci de la Bona Nova de la Salvació de Jesús a tothom.

No hi ha dubte que anunciar Jesucrist als germans arreu on ens trobem és una manifestació de la nostra joiosa condició de cristians i alhora ens omple de satisfacció, malgrat la dificultat que comporta realitzar-ho enmig d'una societat on es respira, en general, un clima d'agnosticisme i d'indiferència religiosa. A mida que nosaltres vivim més i millor la nostra fe, la felicitat que això ens dóna ens esperona i encoratja per tal de fer-ne participants a les persones que estimem i que ens envolten.

L'esperit missioner i evangelitzador ha d'anar acompanyat necessàriament de l'espiritualitat de comunió. Humanament diem que la unió fa la força. Si volem una pastoral diocesana missionera i evangelitzadora, cal que sigui alhora una pastoral diocesana de comunió, realitzable i viscuda per tots. I fou Joan Pau II qui dibuixà els trets concrets de l'espiritualitat de comunió, que és la mirada del cor vers el misteri de la Trinitat que habita en nosaltres i reconeguda en els germans que estan al nostre costat; és la capacitat de sentir el germà de fe com algú que em pertany, per saber compartir les seves joies i els seus sofriments, per intuir els seus desigs i atendre les seves necessitats, per oferir-li una veritable i profunda amistat; és la capacitat de veure primordialment allò que hi ha de positiu en l'altre, per acollir-ho i valorar-ho com a regal de Déu per a mi, a més de ser un do per al germà que l'ha rebut directament; finalment, és saber donar espai al germà, portant les càrregues els uns dels altres, i refusant les temptacions egoïstes que ens assetgen i generen competitivitat (*Novo millennio ineunte*, 43).

Amb aquest esperit em plau presentar-vos el contingut nuclear del nou Pla Pastoral Diocesà per a un trienni. Com us he dit, el Consell Episcopal ha escollit els tres objectius pastorals més proposats. Són aquests:

- Primer objectiu: Conèixer, celebrar i viure la Paraula de Déu
- Segon objectiu: Créixer en la solidaritat enmig de la crisi econòmica
- Tercer objectiu: Participar els immigrants en les comunitats cristianes

El sol fet d'enumerar el contingut d'aquests objectius podem entendre fàcilment perquè han estat els més proposats i penso que coincidirem en la seva necessitat, urgència i prioritat. És per això que poden ajudar molt a la nostra Església diocesana a realitzar la seva missió ara i aquí.

Primer objectiu: Conèixer, celebrar i viure la Paraula de Déu

Com deia Benet XVI, en la seva homilia de la missa d'inauguració del Sínode Episcopal, el 5 d'octubre de 2008, "tots experimentem la necessitat de posar al centre de la nostra vida la Paraula de Déu, d'acollir Crist com el nostre únic Redemptor, per fer que la seva llum il·lumini tots els àmbits de la humanitat: des de la família fins a l'escola, des de la cultura fins al treball, des del temps lliure fins als altres sectors de la societat i de la nostra vida".

La Paraula de Déu és l'aliment de la nostra vida cristiana i ha d'animar tota l'activitat pastoral de les comunitats i realitats d'Església per tal d'assegurar que tot el que fem sigui expressió del que creiem. Sabem que "l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca del Senyor" (Dt 8, 3; Mt 4,4).

El Concili Provincial Tarraconense demana molt que cada cristià escolti la Paraula de Déu, la llegeixi personalment i la celebri dins de l'Església (cf. Resolució 148)

La Paraula de Déu és el fonament de tot, és la veritable realitat. Només la Paraula de Déu és el fonament de tota realitat, és estable com el cel i més que el cel, és la realitat. Hem de ser autènticament realistes construint la nostra vida cristiana i eclesial sobre el fonament de la Paraula de Déu que sempre es manté.

La Paraula de Déu crea un diàleg d'amor entre Déu i la criatura humana. Tota la creació, en definitiva, està pensada per a crear el lloc de trobada entre Déu i la seva criatura, un lloc on l'amor de la criatura respongui a l'amor diví, un lloc en el qual es desenvolupi la història de l'amor entre Déu i cada persona humana (cf. Benet XVI, Homilia abans esmentada).

És necessari conèixer la Paraula de Déu, amb la lectura, la pregària, la celebració de la fe, per tal de no quedar-nos en les paraules humanes, en la història del passat, sinó descobrir el present en el passat, l'Esperit Sant que ens parla avui en les paraules del passat. Només quan ens conformem al misteri de Déu, el Senyor que és la Paraula, podem trobar de debò la Paraula de Déu en paraules humanes de la Bíblia.

Som una generació que no viu de la memòria, sinó més aviat d'impressions. Per això, la *lectio divina* ens posa en contacte amb una cultura que es distingeix per la seva memòria de beneficis de Déu durant la història de la Salvació, i això ens permet de recordar els beneficis que Déu ha atorgat a la nostra pròpia vida, a l'Església i a la humanitat.

El Cardenal Martini ha escrit que "en el nostre món europeu, sempre incrèdul, ateu i indiferent, un cristià no pot aconseguir viure la fe si no aconsegueix familiaritzar-se amb la Paraula de Déu per mitjà de la *lectio divina*, si no deixa que el misteri de la gratuïtat divina entri en la seva existència". (*Una voz profética en la ciudad*, Madrid 1995, 100).

La Paraula de Déu és universal i no té fronteres. Quan entrem en la comunió amb la Paraula de Déu no entrem en un petit grup, sinó que sortim dels nostres límits, sortim a la comunió de tots els germans i germanes, de tota la humanitat, perquè el desig de la Paraula de Déu s'amaga en el nostre cor. Per això, l'evangelització no és una mena de colonialisme eclesial amb el que volem integrar la resta en el nostre grup. És sortir dels límits de cada cultura per a entrar en la universalitat que ens relaciona a tots, que ens fa germans. Així la Paraula de Déu ens fa evangelitzadors, acollidors dels immigrants i germans amb els qui sofreixen les conseqüències de la crisi econòmica.

L'anunci, la catequesi i l'homilia suposen la capacitat de llegir i de comprendre, d'explicar i d'interpretar la Paraula de Déu en el pensament i el cor.

La litúrgia de la Paraula de Déu no és un moment de meditació i de catequesi, sinó que és diàleg de Déu amb el seu poble. Això demana que els fidels s'apleguin ben puntualment per a l'inici de la celebració litúrgica. I a la vegada la Sagrada Escriptura ha de ser proclamada en l'assemblea litúrgica amb la qualitat espiritual i

tècnica que li correspon, conscients que Crist és present quan es llegeixen les Escripures en l'Església.

El Concili Provincial es fa ressò dels cursos bíblics quan encomana a les parròquies i comunitats que programin una reflexió bíblica en grup per tal d'iniciar els cristians en la lectura espiritual i eclesial de les Escripures, de manera que aquesta lectura comporti la pregària i condueixi a un estil de vida evangèlic (cf. Resolució 57)

Segon objectiu: Créixer en la solidaritat enmig de la crisi econòmica

Portem un temps vivint les conseqüències greus de la crisi econòmica que pateix el món. Són moltíssimes les persones i les famílies que sofreixen penúries per la manca de treball o per no disposar del subsidi d'atur. Les parròquies i les comunitats cristianes són ben sensibles a aquesta realitat i es veuen amb dificultats per poder atendre al creixent nombre de persones que demanen ajut fins i tot del més elemental, el menjar. És tota la comunitat cristiana la que és cridada a ser solidària amb els pobres i prendre postura davant la crisi econòmica en quant toca aspectes de la vida personal i social que tenen que veure amb els valors més importants, tant humans com espirituals. No es tracta d'oferir solucions d'emergència, sinó fer l'esforç d'anar a les causes per posar-hi elements de solució des d'una altra perspectiva, la que ofereix la Paraula de Déu, en concret la que ens ofereix Jesús en l'Evangeli.

L'atur és una manifestació evident de la crisi econòmica, no sols per la gravetat que mostren les xifres actuals en augment, sinó per les situacions dramàtiques que genera en els individus, en les famílies i en molts àmbits i grups socials.

Joan Pau II ho deia així a Barcelona dirigint-se als treballadors i empresaris: "D'un atur perllongat, en neix la inseguretat, la manca d'iniciativa, la frustració, la irresponsabilitat, la desconfiança en la societat i en un mateix. S'atrofien les capacitats del desenvolupament personal, es perd l'entusiasme, l'amor al bé, sorgeixen les crisis familiars, les situacions personals desesperades i llavors es cau fàcilment – sobretot els joves – en la droga, l'alcoholisme, la criminalitat".

La crisi econòmica que vivim ens interpel·la a tots i ens ha de moure a prendre les actituds i les actuacions pertinents que puguin col·laborar a la solució de la crisi. Dels primers cristians se'ns diu que "vivien tots units i ho tenien tot en comú; venien les possessions i els béns i els repartien entre tots, segons la necessitat de cadascú" (Fets 2, 44-45). L'Església no pot descuidar el servei de la caritat, tal com no pot ometre els Sagraments i la Paraula (cf. Benet XVI, *Déu és amor*, 22).

No hi ha dubte que a tots se'ns demana créixer en la solidaritat, expressió de l'amor als germans especialment als més pobres i necessitats. La solidaritat demana compartir els béns, pocs o molts que podem tenir amb els que en tenen menys. Però la solidaritat no consisteix només en donar béns materials, vol dir posar la nostra persona, el nostre temps i les nostres capacitats al servei dels altres.

Seguint aquest fil, la solidaritat, sinònim d'amor envers els altres, ens exigeix viure sòbriament i amb austeritat, no només per sintonia amb els qui es veuen obligats a viure així per manca de mitjans, sinó per a una conversió personal i per posar els fonaments d'un canvi de sistema econòmic mundial. Ens cal créixer en valorar més el ser que el tenir, ens cal dominar l'instint desmesurat de guany i de possessió, ens cal entendre la finalitat universal dels béns de la creació i el sentit social de la propietat privada, ens cal acceptar amb totes les seves conseqüències que la

persona humana amb la seva realització personal i social és el centre de la societat i el treball està al seu servei, etc.

El nostre Concili Provincial Tarraconense va dedicar el capítol tercer a la "sol·licitud pels més pobres i marginats", i ens parla de l'ús dels béns temporals dins de l'Església amb especial atenció a les exhortacions que afecten a les actituds personals i col·lectives, amb una vida viscuda amb cristiana senzillesa i fent present de manera habitual l'opció preferent pels pobres en la pròpia vida, destinant un tant per cent dels ingressos a favor dels necessitats i esmerçant una part del nostre temps lliure en l'ajut desinteressat als altres, sia espontàniament, sia a través del voluntariat. I, amb això, una educació sobre el sentit de la pobresa en totes les instàncies educatives que porti a evitar malbaratament de diners i de mitjans (cf. Resolució 86).

L'Església no ha d'oferir una solució tècnica a la crisi econòmica, però sí que ha de dir una paraula que il·lumini les consciències dels creients i dels homes i les dones de bona voluntat. Correspon a aquests, d'acord amb la seva competència i preparació, treballar en el coneixement de les causes de la crisi econòmica i en l'elaboració de solucions justes i eficaces per superar-la i construir un sistema econòmic mundial just i solidari. Benet XVI ens ha dit que "la societat justa no pot ser obra de l'Església, sinó de la política. A l'Església l'interessa, però, en gran manera treballar per la justícia esforçant-se per obrir la intel·ligència i la voluntat a les exigències del bé" (*Déu és amor*, 28). En aquest treball hi poden ajudar moltíssim els continguts de la doctrina social de l'Església.

Ens haurem de preguntar què fem com Església, com a parròquia, com a comunitat per a construir solidaritat? Serà necessari dissenyar una pla d'actuació conjunta que ens orienti envers el testimoniatge de les obres, compromesos com els primers, donant exemple no sols com a individus sinó com a comunitat cristiana. També serà bo ser conscients del camí fet, dels passos positius que s'han donat i s'estan donant, i amb reconeixement humil. Caldrà reconèixer tot el que està fent Càritas i moltes institucions d'ajuda fraterna eclesials a la diòcesi i caldrà potenciar-lo amb mitjans personals i materials. Ens haurem de preguntar de nou: Com vivim els efectes de la crisi econòmica? Quins gestos de solidaritat aportem?

Tercer objectiu: Participar els immigrants en les comunitats cristianes

La realitat de la immigració ha anat augmentant des de fa anys a Catalunya. En poc temps hem passat de 6 milions d'habitants a 7 milions i mig, per l'arribada d'immigrants.

La presència dels immigrants es troba en totes les realitats de la societat i també de l'Església. No es tracta ja d'una pastoral per immigrants, sinó d'atendre a la seva presència i participació en tota la pastoral diocesana. Per això s'ha cregut necessari aquest objectiu en el Pla Pastoral.

Les Esglésies particulars tenen avui un repte inèdit i fonamental: evangelitzar un "món nou", originat en la nostra pròpia casa. El tarannà missioner de recerca del germà, de diàleg i acollida, s'ha de cultivar amb tots els qui provenen d'altres llocs i cultures, però especialment amb els immigrants catòlics. Els problemes que els angoixen fan que, en general, no sigui prioritari per a l'immigrant catòlic buscar una comunitat en la qual integrar-se. Per això, una de les primeres exigències de la pastoral és eliminar fronteres i crear ponts que eliminin distàncies en sentit psicològic i cultural davant del fenomen de la immigració. També aquí l'Església recorda la seva experiència i la seva vocació missionera.

El fenomen migratori situa avui a la nostra Església diocesana, parròquies, comunitats i fidels davant del repte, no gens fàcil, de fer el camí des d'una Església monocultural a una Església pluricultural, universal, catòlica. Per això és necessari un esperit de conversió. També els immigrants han de recórrer el seu camí de purificació per a situar-se en la nova societat que els acull.

En l'atenció, l'acolliment, el treball amb immigrants i la participació dels immigrants catòlics a les comunitats, la comunió adquireix una especial rellevància i es converteix en una de les expressions més característiques de l'Església, cridada a ser "la casa de tots". Hem d'aprendre a reconèixer i agrair la diversitat i la complementarietat de les riqueses culturals i de les qualitats morals d'uns i altres.

Aquí l'interrogant de fons ja no és ¿quina pastoral per als immigrants?, sinó ¿vers quin model de comunitat ens dirigim? ¿Des d'on volem practicar la pastoral de comunió?

La nova realitat empeny a la població autòctona i als immigrants a avançar per camins d'universalitat, ja que per a l'Església no hi ha ningú que sigui foraster... Els immigrants són agents providencials que ofereixen a l'Església diocesana l'oportunitat de realitzar la seva pròpia vocació catòlica. Una vocació que va més enllà de l'acollida i de la tolerància vers les diverses cultures, ja que consisteix en fer realitat la comunió entre elles, que també va més enllà de la comunió entre els batejats, manifestant-se, entre altres formes, en l'hospitalitat oferta al foraster, sigui quina sigui la seva pertinença religiosa, en el rebuig de tota exclusió o discriminació racial i en el reconeixement de la dignitat de cadascú, amb el compromís de promoure els seus drets inalienables.

Amb goig us he presentat el nou Pla Pastoral. El tenim dissenyat. Ara el Consell Episcopal li ha de donar forma, assenyalant les accions possibles per assolir els objectius i altres aspectes que ajudin a fer-lo aplicable amb la màxima eficàcia. A vosaltres, us demano que en les vostres parròquies, arxiprestats, moviments, associacions i institucions eclesials trebalieu per tal d'aplicar el nou Pla Pastoral i fer-ho amb l'esperit missioner i evangelitzador per anunciar a tothom l'Evangelí.

6 de juny de 2009

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

"Anunciad a todos el Evangelio"

Palabras del Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, en el Encuentro Diocesano

Os he convocado esta mañana para hacer juntos una evaluación de la aplicación del Plan Pastoral "Enviados para dar fruto" que hemos estado aplicando durante tres años. Deseo agradecer vuestra participación en este encuentro y también el trabajo que todos vosotros y muchísimas más personas habéis realizado en la aplicación del Plan Pastoral que hoy damos por finalizado.

El decirnos que lo damos por finalizado no significa que el contenido de los tres objetivos del citado Plan Pastoral ya se puedan dar por alcanzados plenamente y en toda la diócesis. Tendremos que continuar trabajando para las preparaciones y celebraciones de las eucaristías dominicales, en la atención pastoral de los matrimonios y las familias y en la transmisión de la fe a los jóvenes y su participación en las comunidades cristianas. Se trata de objetivos perennes aquí y en todas partes.

Vuestras respuestas al cuestionario que os entregué han permitido hacer una evaluación del trabajo realizado y de vuestras opiniones sobre este Plan Pastoral. Hemos visto de esto una presentación sintética en el DVD que acabamos de ver. Como habéis visto, ha sido una síntesis de lo que habéis expresado en vuestras respuestas. Con todo, pienso que la evaluación es muy positiva, y que el Plan Pastoral ha ayudado a revitalizar la conciencia de pertenencia de todos a una Iglesia diocesana, a reflexionar sobre la realidad de los tres objetivos y a plantearse qué se podía hacer para alcanzarlos, a programar acciones en diferentes niveles, etc. Puedo decir que, en general, se ha trabajado mucho en los ámbitos territoriales y funcionales de la archidiócesis. Demos gracias a Dios por ello, y os lo agradezco muy cordialmente.

A la luz de las sugerencias que habéis hecho sobre los contenidos del nuevo Plan Pastoral diocesano, en el Consejo Episcopal hemos preparado el espíritu y los objetivos de este nuevo Plan que me place presentaros. Este nuevo Plan Pastoral lo hemos titulado "Anunciad a todos el Evangelio". Os puedo decir que el Consejo Episcopal ha tenido la actitud de respetar mucho lo que vosotros habíais sugerido, sobre todo atendiendo al hecho que ha habido una gran coincidencia en la propuesta de objetivos pastorales.

Tengamos en cuenta que antes de hablar de objetivos pastorales y de acciones para alcanzar esos objetivos, es necesario que haya entre todos los que trabajarán el Plan Pastoral un mismo espíritu. Se trata de la motivación de fondo y la actitud constante que ha de presidir nuestro trabajo pastoral de aplicación del Plan y de todas y cada una de las actuaciones eclesiales personales y comunitarias.

Recordaréis que hice diversas consultas a los sacerdotes, al Consejo Pastoral Diocesano, al Consejo Presbiteral y a la reunión de los arciprestes sobre la conveniencia de celebrar una misión de evangelización para las grandes ciudades. El resultado general fue que más que hacer una celebración puntual evangelizadora, era preciso que toda la pastoral diocesana sea evangelizadora y misionera.

Y si es verdad que siempre la pastoral ha de ser evangelizadora, esto es hoy todavía más necesario y urgente, habida cuenta de la realidad religiosa de nuestro occidente europeo y de nuestra tierra. Recientemente, los obispos de Cataluña hemos dicho que nuestra sociedad se va situando globalmente fuera de la vida de

la Iglesia y también, en formas y grados diversos, de la fe en Jesucristo. Estamos ante un alejamiento cada vez más radical de la fe y de la antropología cristiana. Todos hemos de asumir plenamente que nuestra situación es de misión (cf. *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, Barcelona 2007). Hemos de salir para anunciar a Jesucristo en todas partes y a todas las personas con que nos encontremos, sea donde sea. No podemos olvidar lo que nos ha dicho Benedicto XVI en su primera encíclica, que "no se comienza a ser cristiano por una decisión ética o una gran idea, sino por el encuentro con una Persona que da un nuevo horizonte a la vida" (*Dios es amor*, 1). Esta Persona es Jesucristo.

Hemos de tomar todavía mayor conciencia de que, como decía Pablo VI, el deber de evangelizar a todos los hombres constituye la misión esencial de la Iglesia, su identidad más profunda. La Iglesia existe para evangelizar (cf. *Evangelii nuntiandi*, 14).

Todos somos responsables de la evangelización, es decir, de anunciar a Jesucristo a los hombres y mujeres que nos rodean. Y esto hay que hacerlo con el testimonio de la vida, pero también con el anuncio explícito del Señor, el único Salvador. De esto todos tenemos experiencia, pero el hacerlo nos cuesta. Y es absolutamente necesario y hoy es urgente. Pablo VI, hablando de la evangelización, dijo que "la buena nueva proclamada por medio del testimonio de la vida, más tarde o más temprano, tendrá que ser proclamada por la palabra de vida. No hay verdadera evangelización mientras no se anuncia el nombre, la doctrina, la vida, las promesas, el reino, el misterio de Jesús de Nazaret, el Hijo de Dios (*Ibid.*, 22).

El Concilio Provincial Tarraconense celebrado el año 1995, que se preguntó "Espíritu Santo, ¿qué dices a las Iglesias de la Tarraconense?", tuvo la finalidad de buscar la manera de evangelizar a nuestra sociedad. Por esto, en el prefacio de las resoluciones del Concilio se dice que "la Iglesia tiene la misión de anunciar a Jesucristo a todos los hombres sin ninguna coacción mundana, de comunicar a los creyentes la vida divina por medio de la gracia del Espíritu Santo en los sacramentos y de ayudar a los fieles a vivir la fe y el amor".

En el Año Paulino que estamos celebrando con motivo del bimilenario del nacimiento del apóstol de los gentiles, vienen a nuestra memoria estas palabras de Pablo a los corintios: "Predicar el Evangelio no es para mí ningún motivo de gloria: es más bien un deber que me incumbe. Y ¡ay de mí si no predicara el Evangelio!" (1 Co 9,16). Pablo evangelizó y nosotros hemos de evangelizar, porque, como decía Juan Pablo II, "la misión de Cristo redentor, confiada a la Iglesia, está todavía muy lejos de cumplirse" (*Redemptoris missio*, 1). La Biblia está llena de llamamientos a "no callar", a "gritar con fuerza", a "anunciar la Palabra de Dios en el momento oportuno e inoportuno", a ser guardianes que rompen el silencio de la indiferencia religiosa.

Hemos de ser muy sinceros y objetivos. Todos hemos de asumir plenamente que nuestra situación, en estos comienzos del siglo XXI, es de misión. Y lo hemos de asumir con coraje. No tengamos miedo del mucho trabajo que tenemos para evangelizar y para hacerlo debidamente. Llevamos el tesoro de la fe en vasos de barro (cf. 2 Co 4,7), pero resuena en nosotros la Buena Nueva de la salvación. ¡Anunciemos a Jesucristo con gozo y convicción! Tengamos el coraje misionero para entregarnos al objetivo de la nueva evangelización y para dejarnos evangelizar más plenamente también nosotros.

Como que amamos mucho a los hermanos, a los hombres y mujeres con los que convivimos, hemos de desear ofrecerles lo mejor que tenemos para que nuestra alegría y nuestra felicidad sean también las suyas. Deseamos anunciarles a Jesucristo, Dios y hombre, el único Salvador.

Benedicto XVI, en la homilía del inicio de su pontificado, pone de relieve que muchos de los problemas que padecemos en estos momentos tienen su raíz en el vacío de interioridad y trascendencia en que vivimos: "La santa inquietud de Cristo ha de animar al pastor: no es algo indiferente para él que muchas personas vayan errantes por el desierto. Y hay muchas formas de desierto: el desierto de la *pobreza*, el desierto del *hambre* y de la *sed*, el desierto del abandono, de la soledad, del amor roto. Existe también el desierto de la *oscuridad de Dios*, del vacío de las almas que ya no tienen conciencia de la dignidad del hombre. Los desiertos exteriores se han multiplicado en el mundo, porque se han extendido los desiertos interiores. Por esto, los tesoros de la tierra ya no están al servicio del cultivo del jardín de Dios, en el que todos puedan vivir, sino que están sometidos al poder de la explotación y la destrucción. La Iglesia en su conjunto, como también sus pastores, ha de ponerse en camino como Cristo para rescatar a los hombres del desierto y conducirlos al lugar de la vida, hacia la amistad con el Hijo de Dios, hacia Aquél que nos da la vida y la vida en plenitud".

Por esto queremos bautizar el nuevo Plan Pastoral con estas palabras de Jesús que nos dirige a todos los miembros de la Iglesia: "Anunciad a todos el Evangelio" (Mc 16,15). El Señor ha tenido la iniciativa de escogeros y lo ha hecho para enviaros a todo el mundo y para que deis fruto. Con este espíritu hemos de trabajar el nuevo Plan Pastoral y deseamos que los frutos que tendremos que dar estén animados e inspirados por el anuncio de la Buena Nueva de la salvación de Jesús a todos.

Es indudable que anunciar a Jesucristo a nuestros hermanos allí donde nos encontremos es una manifestación de nuestra gozosa condición de cristianos y a la vez nos llena de satisfacción, a pesar de la dificultad que supone realizarlo en medio de una sociedad en la que se respira, en general, un clima de agnosticismo y de indiferencia religiosa. En la medida en que nosotros vivimos más y mejor nuestra fe, la felicidad que esto nos da nos impulsa y nos anima a trabajar para hacer participantes de esto a las personas a las que queremos y que viven en nuestro entorno.

El espíritu misionero y evangelizador ha de ir acompañado necesariamente de la espiritualidad de comunión. Humanamente, decimos que la unión hace la fuerza. Si queremos una pastoral diocesana misionera y evangelizadora, es preciso que al mismo tiempo sea una pastoral diocesana de comunión, realizable y vivida por todos. Y fue Juan Pablo II quien dibujó los rasgos concretos de la espiritualidad de comunión, que es la mirada del corazón al misterio de la Trinidad que habita en nosotros, misterio éste reconocido en los hermanos que nos rodean; es la capacidad de sentir al hermano en la fe como alguien que me pertenece, para saber compartir sus alegrías y sus sufrimientos, para intuir sus deseos y atender a sus necesidades, para ofrecerle una verdadera y profunda amistad; es la capacidad de ver primordialmente lo que hay de positivo en el otro, para poder acogerlo y valorarlo como un regalo de Dios para mí, además de que es un don para el hermano que lo ha recibido directamente; finalmente, consiste en saber dar espacio al hermano, llevando las cargas los unos de los otros y rechazando las tentaciones egoístas que nos asedian y que generan competitividad (*Novo millennio ineunte*, 43).

Con este espíritu, es para mí un motivo de satisfacción presentaros el contenido nuclear del nuevo Plan Pastoral Diocesano para un trienio. Como os he dicho, el Consejo Episcopal los tres objetivos pastorales más propuestos. Son éstos:

- Primer objetivo: Conocer, celebrar y vivir la Palabra de Dios.
- Segundo objetivo: Crecer en la solidaridad en medio de la crisis económica.
- Tercer objetivo: Participar los inmigrantes en las comunidades cristianas.

El hecho de enumerar el contenido de estos objetivos puede entenderse fácilmente porque han sido los más propuestos, y creo que coincidiremos en su necesidad, urgencia y prioridad. Por este motivo, pueden ayudar mucho a nuestra Iglesia diocesana a realizar su misión ahora y aquí.

Primer objetivo: Conocer, celebrar y vivir la Palabra de Dios.

Como decía Benedicto XVI, en la homilía de la misa de inauguración del Sínodo Episcopal, el 5 de octubre de 2008, "todos experimentamos la necesidad de poner en el centro de nuestra vida la Palabra de Dios, de acoger a Cristo como nuestro único Redentor, a fin de que su luz ilumine todos los ámbitos de la humanidad: desde la familia hasta la escuela, desde la cultura hasta el trabajo, desde el tiempo libre hasta los demás sectores de la sociedad y de nuestra vida".

La Palabra de Dios es el alimento de nuestra vida cristiana y ha de animar toda la actividad pastoral de las comunidades y realidades de la Iglesia para asegurar que todo lo que hacemos sea una expresión de lo que creemos. Sabemos que "el hombre no vive sólo de pan; vive de toda palabra que sale de la boca del Señor" (Dt 8,3; Mt 4,4).

El Concilio Provincial Tarraconense insistió en la necesidad de que cada cristiano escuche la Palabra de Dios, la lea personalmente y la celebre dentro de la Iglesia (cf. Resolución,148).

La Palabra de Dios es el fundamento de todo, es la verdadera realidad. Sólo la Palabra de Dios es el fundamento de toda realidad, es tan estable como el cielo y más que el cielo, ella es la realidad. Hemos de ser auténticamente realistas construyendo nuestra vida cristiana y eclesial sobre el fundamento de la Palabra de Dios que permanece para siempre.

La Palabra de Dios crea un diálogo de amor entre Dios y la criatura humana. Toda la creación, en definitiva, está pensada para crear el lugar del encuentro entre Dios y su criatura, un lugar en el que el amor de la criatura responda al amor divino, un lugar en el que se desarrolle la historia del amor entre Dios y cada persona humana (cf. Benedicto XVI, homilía citada antes).

Es necesario conocer la Palabra de Dios, con la lectura, la plegaria, la celebración de la fe, a fin de no quedarnos en las palabras humanas, en la historia del pasado, sino para que sepamos descubrir el presente en el pasado, el Espíritu Santo que nos habla hoy en las palabras del pasado. Sólo cuando confirmamos nuestra vida con el misterio de Dios, con Aquél que es la Palabra, podemos encontrar realmente la Palabra de Dios en las palabras humanas de la Biblia.

Somos una generación que no vive de la memoria, sino que más bien vive de impresiones. Por esto, la *lectio divina* nos pone en contacto con una cultura que se distingue pervivir la memoria de los beneficios de Dios en el curso de la historia de la salvación, y esto nos permite recordar los beneficios que Dios ha otorgado a nuestra propia vida, a la Iglesia y a la humanidad.

El cardenal Martín ha escrito que "en nuestro mundo europeo, sierre incrédulo, ateo e indiferente, un cristiano no puede conseguir vivir la fe si no consigue familiarizarse con la Palabra de Dios por medio de la *lectio divina*, si no deja que el misterio de la gratuidad divina entre en su existencia" (*Una voz profética en la ciudad*, Madrid 1995, 100).

La Palabra de Dios es universal y no tiene fronteras. Cuando entramos en la comunión con la Palabra de Dios, no entramos en un pequeño grupo, sino que salimos de nuestros límites, salimos al encuentro de la comunión con todos los hermanos y hermanas, de toda la humanidad, porque el deseo de la Palabra de Dios se esconde en nuestro corazón. Por esto, la evangelización no es una especie de colonialismo eclesial con el que queremos integrar el resto en nuestro grupo. Supone salir de los límites de cada cultura para entrar en la universalidad que nos pone a todos en relación, que nos hace hermanos. Así, la Palabra de Dios nos convierte en evangelizadores, en acogedores de los inmigrantes y en hermanos de quienes sufren las consecuencias de la crisis económica.

El anuncio, la catequesis y la homilía suponen la capacidad de leer y de comprender, de explicar y de interpretar la Palabra de Dios en el pensamiento y en el corazón.

La liturgia de la Palabra de Dios no es un momento de meditación y de catequesis, sino que es diálogo de Dios con su pueblo. Esto pide que los fieles se reúnan con puntualidad para el inicio de la celebración litúrgica. Y a la vez, la Sagrada Escritura ha de ser proclamada en la asamblea litúrgica con la cualidad espiritual y técnica que le corresponde, conscientes de que Cristo está presente cuando se leen las Escrituras en la Iglesia.

El Concilio Provincial se hace eco de los cursos bíblicos cuando recomienda a las parroquias y comunidades que programen una reflexión bíblica en grupo para iniciar a los cristianos en la lectura espiritual y eclesial de las Escrituras, de manera que esta lectura conduzca a la plegaria y conduzca a un estilo de vida evangélico (cf. Resolución 57).

Segundo objetivo: Crecer en la solidaridad en medio de la crisis económica

Hace tiempo que estamos viviendo las graves consecuencias de la crisis económica que sufre el mundo. Son muchísimas las personas y las familias que sufren penurias por la falta de trabajo o por no disponer del subsidio de paro. Las parroquias y las comunidades cristianas son muy sensibles a esta realidad y encuentran dificultades para poder atender al número creciente de personas que piden ayuda, incluso de lo más elemental, como es la comida. Toda la comunidad cristiana está llamada a ser solidaria con los pobres y a actuar ante la crisis económica en cuanto que ésta toca aspectos de la vida personal y social que tienen mucho que ver con los valores más importantes, tanto humanos como espirituales. No se trata sólo de ofrecer soluciones de emergencia, sino también de hacer el esfuerzo de ir hasta las causas para poner en ellas elementos de solución desde otra perspectiva, la que nos ofrece la Palabra de Dios, y más concretamente, la que nos ofrece Jesús en el Evangelio.

El paro es una manifestación evidente de la crisis económica, no sólo por la gravedad que muestran las cifras actuales en aumento, sino también por las situaciones dramáticas que genera en los individuos, en las familias y en muchos ámbitos y grupos sociales.

Juan Pablo II lo decía así en Barcelona dirigiéndose a los trabajadores y empresarios: "Del paro prolongado nace la inseguridad, la falta de iniciativa, la frustración, la irresponsabilidad, la desconfianza en la sociedad y en uno mismo. Se atrofian las capacidades del desarrollo personal, se pierde el entusiasmo, el amor al bien, surgen las crisis familiares, las situaciones personales desesperadas y entonces se cae fácilmente –en especial los jóvenes– en la droga, el alcoholismo, la criminalidad".

La crisis económica que vivimos nos interpela a todos y nos ha de mover a tomar aquellas actitudes y actuaciones que sean pertinentes y que puedan colaborar a la solución de la crisis. De los primeros cristianos se nos dice que “vivían todos unidos y lo tenían todo en común; vendían las posesiones y los bienes y los repartían entre todos, según las necesidades de cada uno” (Hechos 2, 44-45). La Iglesia no puede descuidar el servicio de la caridad, igual como no puede omitir los sacramentos y la Palabra (cf. Benedicto XVI, *Dios es amor*, 22).

Es indudable que a todos se nos pide crecer en la solidaridad, que es la expresión del amor a los hermanos, en especial a los más pobres y necesitados. La solidaridad pide compartir los bienes que podamos tener, sean pocos o muchos, con los que tienen menos. Pero la solidaridad no consiste sólo en dar bienes materiales, comporta también poner nuestra persona, nuestro tiempo y nuestras capacidades al servicio de los demás.

En esta misma línea, la solidaridad, que es sinónimo de amor a nuestro prójimo, nos pide vivir sobriamente y con austeridad, no sólo por sintonía con aquellos que están obligados a vivir así por carecer de medios, sino también para realizar nuestra conversión personal y para poner los fundamentos de un cambio del sistema económico mundial. Hemos de crecer en la capacidad de valorar más el ser que el tener; hemos de dominar el instinto desmesurado de lucro y de posesión; hemos de comprender la finalidad universal de los bienes de la creación y el sentido social de la propiedad privada; hemos de aceptar con todas sus consecuencias que la persona humana, con su realización personal y social, es el centro de la sociedad y que el trabajo está a su servicio, etc.

Nuestro Concilio Provincial Tarraconense dedicó el capítulo tercero a “la solicitud por los más pobres y marginados” y nos habla del uso de los bienes temporales dentro de la Iglesia con especial atención a las exhortaciones que se refieren a las actitudes personales y colectivas, mediante una vida vivida con cristiana sencillez y haciendo presente de manera habitual la opción preferente por los pobres en la propia vida, destinando un tanto por ciento de los ingresos a favor de los necesitados y gastando una parte de nuestro tiempo libre en la ayuda desinteresada a los demás, ya sea de forma espontánea, ya sea formando parte de un voluntariado. Y, con esto, también la necesidad de una educación en el sentido de la pobreza en todas las instancias educativas, que conduzca a evitar el derroche de dinero y de medios (cf. Resolución 86).

La Iglesia no ha de ofrecer una solución técnica a la crisis económica, pero sí que tiene que decir una palabra que ilumine las conciencias de los creyentes y de los hombres y mujeres de buena voluntad. Corresponde a éstos, de acuerdo con su competencia y preparación, trabajar en el conocimiento de las causas de la crisis económica y en la elaboración de soluciones justas y eficaces para superarla y para construir un sistema económico mundial justo y solidario. Benedicto XVI nos ha dicho que “la sociedad justa no puede ser obra de la Iglesia, sino de la política. A la Iglesia le interesa, sin embargo, en gran medida trabajar por la justicia esforzándose en abrir la inteligencia y la voluntad a las exigencias del bien” (*Dios es amor*, 28). Para realizar este trabajo puede ayudar muchísimo los contenidos de la doctrina social de la Iglesia.

¿Tendremos que preguntarnos qué hacemos como Iglesia, como parroquia, como comunidad, para construir solidaridad? Será necesario diseñar un plan de actuación conjunta que nos oriente hacia el testimonio de las obras, comprometidos como los primeros, dando ejemplo, no sólo como individuos, sino también como comunidad cristiana. También será oportuno que seamos conscientes del camino realizado, de los pasos positivos que se han dado o que se están dando, y todo esto con un

reconocimiento humilde. Habrá que reconocer todo lo que está haciendo Cáritas y muchas instituciones eclesiales de ayuda fraterna en nuestra diócesis, y habrá que potenciar este trabajo con medios personales y materiales. Tendremos que preguntarnos de nuevo: ¿cómo vivimos los efectos de la crisis económica?, ¿qué gestos de solidaridad aportamos?

Tercer objetivo: Participar los inmigrantes en las comunidades cristianas

La realidad de la inmigración ha ido en aumento estos últimos años en Cataluña. En poco tiempo, hemos pasado de los seis millones de habitantes a los siete millones y medio, por la llegada de inmigrantes.

La presencia de los inmigrantes se encuentra en todas las realidades de la sociedad y también de la Iglesia. No se trata ya de una pastoral para inmigrantes, sino de prestar atención a su presencia y participación en toda la pastoral diocesana. Por esto se ha creído necesario poner este objetivo en el Plan Pastoral.

Las Iglesias particulares tienen hoy un reto inédito y fundamental: evangelizar un "mundo nuevo", originado en nuestra propia casa. El talante misionero de búsqueda del hermano, de diálogo y de acogida, se ha de cultivar con todos los que provienen de otros lugares y culturas, pero especialmente con los inmigrantes católicos. Los problemas que les angustian hacen que, en general, no sea prioritario para el inmigrante católico buscar una comunidad en la cual integrarse. Por esto, una de las primeras exigencias de la pastoral es eliminar fronteras y crear puentes que eliminen distancias en sentido psicológico y cultural ante el fenómeno de la inmigración. También en este punto la Iglesia recuerda su experiencia y su vocación misionera.

El fenómeno migratorio sitúa hoy a nuestra Iglesia diocesana, parroquias, comunidades y fieles ante el reto, nada fácil, de hacer camino desde una Iglesia monocultural hasta una Iglesia pluricultural, universal, católica. Para esto es necesario un espíritu de conversión. También los inmigrantes han de recorrer su camino de purificación para situarse en la nueva sociedad que les acoge.

En la atención, la acogida, el trabajo con inmigrantes y la participación de los inmigrantes católicos en las comunidades, la comunión adquiere una especial relevancia y se convierte en una de las expresiones más características de la Iglesia, llamada a convertirse en la "casa de todos". Hemos de aprender a reconocer y agradecer la diversidad y la complementariedad de las riquezas culturales y de las cualidades morales de unos y otros.

Aquí el interrogante de fondo ya no es: *¿qué pastoral para los inmigrantes?*, sino que es: *¿hacia qué modelo de comunidad nos dirigimos? ¿Desde dónde queremos practicar la pastoral de comunión?*

La nueva realidad empuja a la población autóctona y a los inmigrantes a avanzar por caminos de universalidad, ya que para la Iglesia no hay nadie que sea forastero... Los inmigrantes son agentes providenciales que ofrecen a la Iglesia diocesana la oportunidad de realizar su propia vocación católica. Una vocación que va más allá de la acogida y de la tolerancia hacia las diversas culturales, y que consiste en hacer realidad la comunión entre ellas, que también va más allá de la comunión entre los bautizados, manifestándose, entre otras formas, en la hospitalidad ofrecida al forastero, sea cual sea su pertenencia religiosa, en el rechazo de toda exclusión o de toda discriminación racial y en el reconocimiento de la dignidad de cada uno, con el compromiso de promover sus derechos inalienables.

Con gozo os he presentado el nuevo Plan Pastoral. Lo tenemos diseñado. Ahora el Consejo Episcopal le ha de dar forma, indicando las acciones posibles para alcanzar los objetivos y otros aspectos que ayuden a hacerlo aplicable con la máxima eficacia. A vosotros os pido que en vuestras parroquias, arciprestazgos, movimientos, asociaciones e instituciones eclesiales trabajéis para aplicar el nuevo Plan Pastoral y hacerlo con espíritu misionero y evangelizador para anunciar a todos el Evangelio.

Barcelona, 6 de junio de 2009

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona